

A tündérek valaha hatalmas erejű, és halhatatlan lények voltak, azonban a háborúk és az őket sújtó gonosz erők meggyengítették őket ~~eme magasztos népet~~. Életvonaluk megrövidült, erejük csökkent, ~~az emberekhez lettek hasonlóak~~. Csak árnyékuk lettek önmaguknak. ~~Minden megváltozott~~, Ennek már több évszázada. Az új nemzedékek ~~lettek~~ a tünemények, akik felmenőikhez képest csak egy pillanatig élhettek.

[I1] megjegyzést írt: Nagyon érdekes világ! A rövid világepítés itt az elején jól működhet figyelemfelkeltésnek.

1. fejezet

Dorabella

Kitérek a kard elől, megpördülök és háritok. A pengém a magasba lendül, készen a lecsapásra...

– Halott vagy! ~~nevetett~~ Livia. Nem tudom, hogy csinálja, de egy lépéssel mindig előttem jár.

Kardja most a nyakam előtt állt meg.

– Csak egyszer igazán hagyhatnál nyerni – mondom szintén nevetve, miközben leereszti a fegyverét, szabaddá teszi a nyakam.

– Abban mi lenne a kihívás? Legjobb barátódként kötelességem őszintének lenni veled.

– Biztosíthatlak, hogy mindig kegyetlenül az vagy.

Kacagunk, Mindketten nevetünk, amikor egy ismerős hangra leszünk figyelmesek a fák közül. A szívem hevesebben kezd verni, megborzongok, várom, hogy a hang tulajdonosa közelebb jöjjön.

– Még van mit javítani a technikádon, Dorabella. – Már közelről hallom a lépteit. – Ne görcsölj rá ennyire... csak az életed múlhat rajta. – Ekkor meglátom végre. Az a pimasz mosoly, és az az élénk mogyoróbarna szem páre. Dávid mellénk sétál lepedel, és pusztit nyom Livi szeplős arcára, miközben Eelszorul a torkom, akárhányszor így látom őket.

[I2] megjegyzést írt: Jó kezdés!

[I3] megjegyzést írt: Váltakozik a jelenidő és a múltidő.

[I4] megjegyzést írt: A párbeszédek helyesírásának értelmében kötőjel helyett gondolatjel kell használni. (Hogy a rengeteg javítás miatt ne csússzon szét a szöveg, ezért ezeket nem változás követéssel javítottam.)

[I5] megjegyzést írt: A szóismétlés miatt írtam át.

[I6] megjegyzést írt: Érdemes a szereplőket elhelyezni térben és időben a nyitáskor. A pontos környezetleírás azért fontos, hogy az olvasónak támpontot adj, ami alapján el tudja képzelni, hol járnak a szereplők. Több leírás szükséges, a fantasy világnál különösen fontos.

[I7] megjegyzést írt: Figyelemfelkeltő.

[I8] megjegyzést írt: Megszólítások elé minden esetben vesszőt kell írni. "...technikádon, Dorabella."

[I9] megjegyzést írt: Jó! A testrészletek és zsigeri reakciók fontosak! ☺

[I10] megjegyzést írt: Jó alapkonfliktus!

– Ha-ha-ha, nagyon vicces.

Arra számítok, hogy Dávid tovább piszkálódik, ehelyett lehervad a mosolya.

– Még egy eltűnt személyt jelentettek, viszont nem indítanak több keresőcsapatot – mondja komoran.

Livi töri meg a csendet.

– Ez végül is érthető. Senki se tért még vissza a kutatás után, nem kell még több embernek eltűnnie. – Egyetértően bólintunk.

– Lassan besötétedik, ideje visszaindulnunk – mondja Dávid.

– Talán félsz az erdei lényektől? – kérdezem pimasz hangon.

– Nem félhetek attól, ami nincs. – Végre elmosolyodik. – Csak vár a vacsora, és éhen halok.

Mindhárman felnevetünk, és elindulunk az ösvény felefelé. A nap lemenő fénye átszűrődik a fák zöld lombjai között lombján. Kellemes nyugalom tölt el, akárhányszor az erdő szépségét csodálom. Ám ez nem tart sokáig.

– Készen állsz a holnapi napra, Ella? – kérdezi Livi. – Bár nem hiszem, hogy erre fel lehet készülni.

– Szerintem sem – mondom kicsit csüggedten hangon, kilépve a nyugaltság érzéséből.

– Csak túl kell esni rajta – feleli Dávid a fiú.

Ő már megtette az ítéletét, és most én következek. Egy hónap maradt a tizenkilencedik születésnapomig, egy amikor az Ítélok elé kell állnom. Ők Cordia vezetői és parancsolói. Nem látjuk őket, csak azon a bizonyos napon, ésde utána nemsem emlékszünk rájuk. Senki se tudja, mióta vezetik népünket, de több száz évesek is lehetnek az ismereteink alapján. Egyszerűen természetes, hogy ők az irányítóink.

– A sajátomból kiindulva nem lesz könnyű, és szokatlanul hangozhat, de az egy hónapos időkorlát megkönnyíti a dolgot – folytatja Dávid, mint aki másho egy másik világban jár.

[I11] megjegyzést írt: Figyelemfelkeltő!

[I12] megjegyzést írt: Hiányolom innen a főszereplő érzéseit, gondolatait az eltűnésekkel kapcsolatban.

[I13] megjegyzést írt: Figyelemfelkeltő!

[I14] megjegyzést írt: Érdekes arra figyelni, hogy a hasonló megnevezések (a fiú, a lány, a férfi, a nő, a vándor, stb) távolítják a karaktert, miközben az a cél, hogy közel legyen. Ilyenkor nyugodtan használható a név.

[I15] megjegyzést írt: Érdekes!

Kár, hogy nem beszélhet a parancsáról. Jó lenne tudni, mivel kell majd szembenéznem, de ez a törvény, és ő ebben a tekintetben nem az a lázadó fajta.

Kis idő múlva meglátjuk Cordia szín pompás fényeit. Innen olyan nyugodtnak és békésnek hat. Festői a dombról a kilátás, aminek mi is a részeivé válunk.

~~Ahogy m~~Megcsillan Livi vörös hajzuhatagja, és csak úgy szikrázik ragyogó kék szeme. Dávid mélybarna haja, élénk mogyoró szeme, ~~és~~ ott vagyok én ~~is~~, hosszú barna hajammal, és gesztenye ~~szemeimmel szememmel~~. A három elválaszthatatlan barát. Mindig számíhattunk egymásra, és ez sose lesz másként!

Ábrándozásomból egy furcsa hang szakít ki, ~~kilépve haladok tovább. A hídon átérve füves hangra leszek figyelmes. Talán egy kürt~~Egy kürt hangja talán. Valahogy másképp hangzik. Magasabb a hangja, és mintha egy dallamot játszana.

– Mi lehetett ez? – kérdezem.

~~Micsoda? – néz rám Livi el~~kerekedő szemmel szemekkel. Ezek szerint csak hallucináltam.

– Semmi, biztos csak képzelődtem – felelem zavartan.

Dávid viszont csendben halad tovább, bármilyen megjegyzés nélkül. Úgy tűnik, ez nem az ő napja.

Eközben megérkezünk a házam elé.

– Sok sikert holnapra! – mosolyog kedvesen Livi, majd megölel.

Eközben a mögötte levő Dávidra pillantok. Találkozik a tekintetünk. Egy félmosoly kíséretében bólint. Szavak nélkül is értem mit mond. *"-Légy erős-!"* Elmosolyodok, majd elhúzódok Livi~~ők kikészülődök barátom öleléséből. Miután elköszönünk, ők~~Elköszönünk, ~~majd~~ tovább-indulnak. Nézem, ahogy egymás kezét fogják, és akaratlanul is feltörő érzelmeimet próbálom csillapítani.

– Ne állj közéjük, ne tedd tönkre a boldogságukat. – ~~m~~Mondom halkan magamnak, majd belépek a házba.

[116] megjegyzést írt: Más tekintetben lázadó? Ha igen, ki lehet bővíteni néhány információval Dávidról, hogy jobban megismerhesse az olvasó.

[117] megjegyzést írt: Érdekes arra törekedni, hogy E/1-ben a karakter nem így mesél magáról. Ez a módszer egy másik elbeszélői módnak a sajátossága.

[118] megjegyzést írt: A páros szerveket egyes számban kell írni. Ezért: szemmel, füllel, kézzel, lábbal.

[119] megjegyzést írt: A fenti szemszint itt sokkal jobban be lehetne simítani a szövegbe, ezáltal nem ugrik ki annyira a direkt leírás, mégis megkapjuk a kellő információt.

[120] megjegyzést írt: Fontos megmutatni, hogy mit érez a főszereplő ilyenkor. Nyugodtan egészen közel hozhatod a reakcióit, például összeszorul a gyomra a szerelmesek látványától, súly nyomja a mellkasát, elnehezül a szíve. Bármí, ami az érzéseit jobban kifejezi.

[121] megjegyzést írt: A párbeszéd helyesírásánál figyelni kell arra, hogy ha a gondolatjel után folytatódik a mondat (mint jelen esetben is), akkor nem kell mondatvégi írásjel a gondolatjel elé, és mögötte kisbetűvel kell folytatni.

Rögtön megcsapott a konyhából áradó finom illat. Az ajtóból figyelem, ahogy a szüleim főznek, néha ~~néha~~ egymásra felé küldve egy-egy mosolyt.

Eliza és Alfréd, az idilli család megteremtői.

– Bella! Na végre! — mosolyog az öcsém ~~mondja az öcsém~~ mosolyogva. Tizenöt éves korához képest, majdnem magasabb ~~volt~~-nálam. Barna haja, akár az enyém, a szeme viszont sugárzó zöld, mint a fű, amikor rásüt a nap.

Visszamosolygok rá, közben beletúrok dús hajába.

Mikor anyám meghall minket, hátrafordul, sötétbarna hajfonata félkört ír le. Kétség semse fér hozzá, honnan örökölte Richárd a szemszínét. Anyánk Gyönyörű nő ~~volt~~, fehér bőre, akár a porcelán.

– Ne csak ácsorogjatok ott, segítsetek a terítéssel! — mondja fél-mosollyal az arcán.

Ezzel a mondattal, el is szállt az idill lémszerű ~~kép~~. Nagy sóhajjal kísérve, átmegyünk átmentünk az étkezőbe. A nagy ablakon át sugárzik a holdfény. Tiszta az ég, látszanak a csillagok.

Hozzá-látunk az asztal kicsinosításához.

– Hogy ment a vívőlecke? — kérdezi Richárd.

– Szokás szerint vesztettem — felelem egyhangúan.

Hirtelen egy kést kap fel, amivel felém igyekszik. Követem a példáját, de egy hang megszakítja a "harcot".

– Ezt tartogassátok későbbre, kész a vacsora. — Apám lép be, kezében egy nagy tálat tartva.

Szőke, vállig érő haját copfba fogta, szeme szinte fekete. Furcsa ~~volt~~ borostával látni. Mindig frissen borotvált ~~volt~~ az arca. Lehet, a fejébe vette, hogy szakállat növeszt?

Mind helyet foglalunk, majd szóba jön a mostanában igen gyakori téma.

– Izgulsz a holnap miatt? — kérdezi anyám.

– Eléggé, de majd csak vége lesz, — felelem.

[I22] megjegyzést írt: Ha a szüleit a keresztnévükön szólítja, akkor azzal a karakter kibeszél az olvasóhoz. Kicsit furcsa.

[I23] megjegyzést írt: Nagyon szép kép! Hasonlókból lehetne több is!

[I24] megjegyzést írt: A jeleneteket érdemes előtte előkészíteni, hogy az olvasót ne érje váratlanul. Például Richárd néha a kés felé pillant, mozdul, de közben folyik tovább a párbeszéd, ezzel oda lehet irányítani az olvasó figyelmét, akiben nőhet a feszültség, és alig várja, hogy mire készül Richárd.

[I25] megjegyzést írt: Érdemes ráerősíteni arra, hogy igazul. Többször rágja a körmét, vagy a gondolatai mindig visszatérnek az ítélelőkhöz, és leveri a víz, vagy görcsbe áll a gyomra, elszorul a torka, stb.

– Hamarabb, mint hinnéd – válaszol apám megnyugtatóan.

Szóba jön még a ma eltűnt személy, de egyelőre nem tudjuk, hogy kit veszítettünk el. Az eltűntekre egy idő után úgy tekintettünk, mint a halottakra. Tudtok, hogy Naem érdemes reménykedni.

Vacsora után a szobámba megyek. Nem-sokára kopognak az ajtón. Anyám áll a küszöbön.

– Szeretnék adni neked valamit. – Az ágyam szélére ül. – Nekem segített, remélem neked is fog.

– A nyakláncod! Köszönöm! – Miközben a nyakamba köti, megfogalmazódik bennem a kérdés, hogy miben segíthetett neki, de nem töröm meg a pillanat varázsát.

Egy perc csend után, lefagy a mosoly az arcáról, ahogy az ágyamon lévő könyvre pillant.

– Megint kutakodtál?

– Egy kicsit...

– Többségük csak mendemonda, nem kell elhinni mindent, amit olvasol. Az Ítélok előtt meg rejtse el ezeket a gondolatokat! Nem tudhatják, hogy ez a könyv a birtokodban van.

– Tudom, bár sosem indokolod meg.

Egy pillanatig csak néz, próbálja meghozni a döntést, hogy beavasson-e a titkába.

– Legyen elég annyi, hogy holnap olyan dolgok is feltáruhatnak előttük, amikről még te magad se tudsz, vagy mélyen elrejtetted magadban.

Bólintok, bár nem tudom, mire gondol pontosan. Rám mosolyog, majd pusztit nyom a homlokomra, és távozik.

A nyakláncához érekérintem a kezem. Gyönyörű fehér kristály. Jobban megnézve a kék és a lila halvány árnyalatait vélem felfedezni benne.

–Az ágyamon heverő, kicsit megviselt képes könyvre tekintek.

Igazak vajon a legendák? Az Ítélokról, a tüneményekről, az erdő lényeiről, és a többi alakról, akikről olvasott. Egyszer majd kiderítem, és ha eljön az ideje, szembeszállok az Ítélokkal.

[szerk.A26] megjegyzést írt: Fentebb is ugyanez a szófordulat van használva, a szóismétlés zavaró.

[I27] megjegyzést írt: Narráció helyett itt használható a szereplő közvetlen hangját, ezzel közelebb hozhatod: „– A nyakláncod! Köszönöm! Vajon miben segíthetett neki a nyaklánc? Nem kérdezem meg, mert nem akarom megtörni a pillanatot.”

[I28] megjegyzést írt: A könyv nagyon fontos, ha jól gondolom, ezért célszerű nagyobb hangsúlyt fektetni rá. Mutathatod, ahogy Dorabella lapozgatja, felvillanthatod a könyv tartalmából néhány részletet, hogy az olvasó érdeklődni kezdjen iránta.

Ahogy fentebb a képes jelenetnél, itt is érdemes előkészíteni a könyv felbukkanását.

[I29] megjegyzést írt: Figyelemfelkeltő!

[I30] megjegyzést írt: Ezt Dorabella nem tudhatja. Így a szöveg belép az édesanya nézőpontjába (és ezzel együtt kilép a nézőpont karaktertől).

[I31] megjegyzést írt: A leírása jobban passzolna oda, ahol megkapja az anyjától. Esetleg ki is lehetne egészíteni a nyaklánc eredetével, hogy érezze az olvasó, mennyire fontos ez az anyjának, és most már a lányának is.

[szerk.A32] megjegyzést írt: Itt kire céloz?

[I33] megjegyzést írt: Nagyon jó! Több infó kéne a mondákról, és a narrátor gondolatairól, törekvéseiről.

Dávid

Csak a kürt hangja járt a fejemben, miközben Livi a harci technikákról ~~beszél~~~~mondott~~ ~~valamit~~. Hallottam a hangot, de ennek titokban kell maradnia. Elég, ha én tudom, hogy mi rejtőzik mögötte, Dorabellának nem kell tudnia róla.

[I34] megjegyzést írt: Jó!

– Hahó, figyelsz te rám egyáltalán? – ~~kérdezik~~~~kérdezte~~ Livi Livia.

– Öhm... ne haragudj, de ma máshol járnak a gondolataim – felelem bűnbánóan.

– Semmi gond. Az eltűnt személyen gondolkoztál? – ~~kérdezi~~ megértően.

[I35] megjegyzést írt: A monda, kérdezte, felelte, kiáltotta, sokszor töltelékszavak, ezek nélkül is megállja a párbeszéd a helyét, hiszen egyértelmű, hogy kérdezi vagy mondja ☺

Eszembe se jutott, amióta meghallottam a csilingelő dallamot, de most újra nagy súlyként ~~nehezedik~~~~nehezedett~~ rám. El kell mondanom neki az igazat, hogy ne mástól tudja meg. Annyi mindent el kéne még mondanom, ~~annyi titkot~~. Nagy levegőt veszek, ~~és beszélni kezdek~~.

[I36] megjegyzést írt: Figyelemfelkeltő!

– Igen, de valamit tudnod kell. Az eltűnt személy egy nő, aki elég közel állt hozzád. Az unokanővéred tűnt el. – Nagy kő esik le a szívemről, amíg meg nem látom a döbbenetet a Livi szemében. Hallgatásba burkolózik, majd amikor azt hiszem, már nem mond semmit, megszólal:

– Érttem. Köszönöm, hogy elmondtad. – Csak ennyit mond, én pedig nem firtatom tovább.

[I37] megjegyzést írt: Hiányolom Livi érzelmeit egy ilyen hírre, akkor is, ha fel van rá készülve.

Titkon mindenki reméli, hogy a családja biztonságban van, de az eltűnések száma egyre nő, így a szívük mélyén fel vannak készülve rá.

Csendben sétálunk tovább, majd megérkezünk Livi-ék házához. Én inkább nevezném palotának, ~~de ezt sose mondom ki előtte~~.

– Köszí, hogy elkísértél. – mondja. Egy hosszú pillanatig nézünk egymás szemébe. ~~Elveszek~~ abban a nagy, mélykék ~~szemébszemeiben~~. Közelebb lépek, ~~kezemet végig-simítom~~ az arcán, majd lassan és lágyan megcsókolom. Egy halk köhintés szakítja meg a pillanatot.

[szerk.A38] megjegyzést írt: Itt a szemszín, mint információ, szépen belesimul a szövegbe, nincs felsorolás jellege.

Az egyik szolgáló várakozik az ajtónál. Zavaromban gyorsan kihúzó magam, eltávolodva Livitől.

– Jó estét! – köszönök esetenül, miközben drága kedvesem nevet az orra alatt.

Jó éjszakát kíván, majd belép az ajtón, nyomában a szolgálóval belép az ajtón. Vékony fénycsík szűrődik ki az ajtó alatt. A nagy fényesség már csak az ajtó alatt szűrődik ki.

Sarkon fordulok, majd én is haza indulok elindulok haza. Néha örülnék, ha engem is ilyen melegség várna otthon, vagy olyan boldog családban élnék, mint Dorabella.

Ahogy eszembe jut, A lány gondolatára egy emlék villan be. Mindig, akár csak amikor szóba kerül a neve. Az a vad és forró csók a réten. Ahogy hosszú, barna, szög-egyenes hajába túrtam, majd kezem a csipője felé kalandozott. A keze a tarkómra tévedt, majd átvándorolt a hátamra. Nem tudom, melyikünk húzódtott el előbb, de még éppen időben tettük. Már akkor is szerettem Livit-Líviát, és a heves csók után, maró bűntudat kerített hatalmába.

Bár nem beszéltünk róla soha, de azóta, tartjuk a tisztas távolságot Ellával. Olyan, akár egy szakadék, amit egy híd se tud összekötni újra. Ella A lány csak egy fellángolás volt, a csók pedig egy megdölgondolatlan pillanat eredménye. Mindig barátként gondoltam rá-a lányra, nem sejtettem, gondolta, hogy bármikor is több lehetne köztünk-köztük, de ott és akkor gyönyörű volt és hívogató, akár egy tiltott gyümölcs.

–Egyikünk se akart fájdalmat okozni Lívinek. Ő szerencsére nem tudta meg, és soha nem is fogja.

Meglátom a házunkat, Cesend van. Ezek szerint anyám egyedül van, ma nincs dorbézolás. Nagy örömömre ez egyre gyakrabban fordult elő. Amióta apám eltűnt, elkezdett egyre lejjebb csúszni, majd gyakoriak lettek a férfi-vendégei. Akadtak köztük nők is, de ritkábban. Volt, hogy engem is próbáltak megkörnyékezn.

Belépve megcsap az olcsó kölni és a sör szaga. A tűzhelyen találok egy kis sült húst. Bármennyire is alárendelt lett anyám, rám mégis mindig gondolt, még ha csak apróságokkal is.

[I39] megjegyzést írt: Kicsit karakteridegennek érzem egy fiatal fiúhoz.

[I40] megjegyzést írt: Jó!

[I41] megjegyzést írt: Érdekes arra figyelni, hogy az igeidő mellett, ne váltakozzon a narrációs mód.

[I42] megjegyzést írt: Azért tettem külön, mert így nyomatékosít a tény, hogy csendes a ház.

[I43] megjegyzést írt: Hogy érted?

Nyíltan nem mutatta ki a szeretetét, de ha csak ketten voltunk, újra a régi volt, amennyire csak tudott. A gyomrom korog, így gyorsan elpusztítom a vacsorámat. Anyám ajtajára nézek. Zárva van, így nem zavarom.

A szobámba megyek, ahol az ágyamra fekszem. Ezen kívül nincs is más holmim, csak egy szekrény, egy polc, rajta egy családi kép. Mellette megcsillan a kardom. Ez az egyetlen dolog, amit apám adott az eltűnése előtti hónapokban. Szép darab ~~volt~~, mesterien kidolgozott markolattal- és hibátlan pengével.

Mikor megkaptam, apám azt mondta, tartsam nagy becsben, és ha eljön az idő, sose remegjen meg a kezem.

A családi képre téved a tekintetem figyelmem. Apám fekete hajára és kreol bőrére, ahogy sötét szeme komolyan néz előre. Mellette anyám, szőke hajával, és mogyoró barna szemével szemeivel, ahogy éppen lágyan tart az ölében. ~~Én vagyok~~ ~~Kettejük~~ ötvözete vagyok. A kép a múltamat testesíti meg, ami már nem térhet vissza.

Csak fekszem az ágyamon, majd néhány óra forgolódás után sikerül elaludnom.

Livia

– Livia! Megtudhatnám hol voltál ilyen sokáig? – Apám szigorú hangja fogad, amint belépek a házba. – Majdnem lekésted a vacsorát.

– Sajnálom, csak segítettem Ellának a vívásban. – Tudtam, hogy ez majd megpuhítja. A sereg vezetőjeként örült, hogy a lánya is jeleskedik a harc művészetében. Dorabellát meg mindig kedvelte, ezért ez jelentette a kiváló mentséget találtam.

– Rendben – mondja fél-mosollyal az arcán.

[I44] megjegyzést írt: Nagyon jó! Szívesen olvasnék többet az eltűnéséről.

[I45] megjegyzést írt: Jó!

[I46] megjegyzést írt: Kicsit karakteridegen. Inkább E/3-ra jellemző.
Javaslat: A sereg vezetőjeként örült, hogy én is szívesen forgattam a kardot.

Tudott elnéző lenni, ha akart, mégis rövid pórázon tartott. Dávidról nem beszéltünk, ha lehetett, elkerültük a témát. Nincs ~~Nem volt~~ vele nagy problémája, de mégis csak ő a lánya első udvarlója.

~~Rádásul nehezményezte, hogy rangon aluli fiút választottam, gazdagságunkhoz képest én mégis őt választotta.~~ Anyám elnézőbben kezelte a dolgot, bár ő sem revesett az örömtől. A húgaimról ezt nem lehetett elmondani. Anasztázia és Henriett mindig elolvadtak a jelenlétében, pedig még csak tíz évesek voltak.

Felszaladok a lépcsőn, majd belépek a szobámba.

~~Az öltöztetőm segítségével átöltözöm.~~ Poros harci viseletem bársonyra cserélem, hajamat Amanda, az öltöztetőm tűzi fel. A tükör előtt állva egy másik énem néz vissza rám. A kék bársonyruha csipkével díszítve igazán elegáns, feltűzőtt hajam kiemeli kecses nyakam. Ha a barátaim látnának így, fel ~~sem~~ ismernének. Tudják, hogy fényűzésben élünk, de nem minden nap látnak ilyen ruhában ruhákban.

– Csodásan néz ki ma este a kisasszony – ~~s~~Szólt Amanda, majd a piszkos ruháimmal távozik. Mindig is kedveltem. Már kiskorom óta velem ~~van~~volt, és remélem ez így is marad. Nővéri szeretettel gondolok rá.

Lesietek a lépcsőn, mindenki rám vár. Apám az asztalfőn foglalt helyet. Kopaszodó feje megcsillan a csillár fényében. Anyám az asztal másik végében foglalt helyet, vörös haját kontyba rendezték. Kékeszöld szemét kiemeli mélyzöld ruhája. Az ikrekkel szemben foglaltok helyet, Rézbarna, kissé kócos hajuk a vállukra ~~omlik hullik~~.

Elkezdik felszolgálni a vacsorát, majd érdektelen dolgokról ~~kezdünk~~ beszélgetni, amikor felhozom az unokanővérem eltűnését. Mintha egy álomból ébrednének, arcukra fagy a mosoly.

[I47] megjegyzést írt: Ez is inkább E/3-as narráció, mint fentebb. Így lenne közelebbi: Apámnak nem volt gondja Dáviddal, mégis féltett.

[I48] megjegyzést írt: Kedvelt téma, és jól is áll a történetnek.

[I49] megjegyzést írt: Egy sorral fentebb is ezt a szót használod. Érdemes cserélni.

[I50] megjegyzést írt: Itt is ☺

[I51] megjegyzést írt: Kezdik–kezdünk zavaró lehet egy mondatban.

– Erről most ne beszéljünk, Livia! – szól rám élesen apám. Biztosan minket akar kímélni. Lassan betöltöm a tizennyolcat, mégis néha úgy kezel, mint az ikreket. Beletörődve egy nagy kanál desszertet kanalazok a számba.

Vacsora után Amandával beszélgetek a szobámban. Sokan úgy vélik, hogy túl közel állunk egymáshoz, de nem foglalkozom velük.

Éppen a hajamat bontja ki. Nézem, ahogyan lágy hullámaim a vállamra omlanak. Olyan energikusnak érzem tőle magam, mint amikor a kardot forgatom. A szikra feléled bennem, és már nem is vagyok kimerült. Felbátorodom, és felteszem a kérdést, amire senki sem akart ma felelni.

– Mit gondolsz a kuzinom eltűnéséről? – Tudom, hogy ez kényes téma a számára, de nem bírok magammal. Meg kell beszélnem ezt valakivel, még ha az illető a volt szerelme is. Amanda a kérdés hallatán lesüti a szemét, majd kis idő múlva válaszol.

– Ugyanazt, amit a többi eltűnésről. Szerintem az Ítélok állnak mögötte. Vagy a Bira. – A Bira áll az Ítélok alatt. Öntézi Cordia ügyeit, ő jelenik meg a nyilvános eseményeken. A valódi nevét senki sem ismeri. Sosem keltette egy szimpatikus férfi benyomását volt szimpatikus.

– A felettesei orra előtt szervezkedne? Szerintem akkor már halott lenne, vagy még rosszabb. Mi oka lenne eltüntetni az embereket? – Nem áll össze a kép a fejemben.

– Nem tudom, csak a megérzéseimre hallgatok. De most aludj, pihenedd kell. Jó éjszakát! – Feláll az ágyam széléről, és az ajtó felé igyekszik.

– Neked is jó éjszakát, és ne gondolj Barbarára. Egyszer lehet, visszatér hozzád – próbálom vigasztalni, de tudom, hogy úgysem tudok segíteni rajta.

– Nem hiszem. Jó pár év eltelt azóta. Biztos van nálam jobb lehetősége – feleli, majd becsukja maga után az ajtót.

[I52] megjegyzést írt: A családi vacsorához öltözött ki ennyire?

[I53] megjegyzést írt: Jó hasonlat, rezonál a történetre! Több ilyen bele lehetne tenni!

[I54] megjegyzést írt: Jó!

[I55] megjegyzést írt: Jó!

[I56] megjegyzést írt: Ez a Barbara tűnt el? Akkor van rá esély, hogy visszatér? Ezért nem aggódnak érte annyira?

Én ebben kételkedem. Igaz, hogy rangban jóval alatta áll, de a szívünket ez nem érdekli. Nem vagyok az a reménytelenül romantikus lány, de láttam, hogyan néztek egymásra, ilyen nem akad minden sarkon, nem múlik el egy csettintésre.

Rózsaszín gondolataimtól eltávolodva, eloltom az ágyam melletti gyertyát. Nem vagyok különösebben álmos, mégis gyorsan álomba merülök.

Nagyon érdekes a világ, és sok potenciál van a karakterekben. Ott van Dorabella elszántsága, hogy egyszer el fogja pusztítani az Ítéelőket. Dávid családi háttere, és a Dorabellával való kapcsolata is jó alap! Livi családja is érdekes!

A történet erős a figyelemfelkeltő horgokban, amik olvasásra ösztönzik az embert.

Érdeemes azonban néhány dolgot átgondolni, javítani:

E/1-ben a szereplő szemén keresztül látjuk és érzékeljük az eseményeket. Ehhez közel kell hozni a karaktert az olvasóhoz, amit az író testérzetekkel (bőrérzékelés, szaglás, hallás), és zsigeri reakciókkal (elszoruló gyomor, heves szívdobogás, pirulás, stb) teheti meg. Ezek hiányában a karakter távoli lesz, és a szöveg sem éri el a kellő hatást. Sok helyen hiányoltam a karakterek gondolatait is, ami nagyon fontos lenne.

Váltakozik a jelen-és múltidő, ahogy az elbeszélés személye is. Gyanítom, hogy a történet nagyobb átíráson esett át, E/3 múltból, E/1 jelenbe. Erre utal a három nézőpontkarakter, amiben nem vagyok biztos, hogy indokolt-e.

A párbeszédok helyesírásánál nem kötőjellel központosunk, hanem gondolatjellel.

Ha pedig folytatódik a mondat, akkor nem kell mondatvégi írásjel, és kisbetűvel folytatódik a gondolatjel után.

Pl: – Csodásan néz ki ma a kisasszony – szól Amanda, majd a piszkos ruháimmal távozik.

De ha a gondolatjel után a mondat önmagában is megállja a helyét, akkor két külön egységként kell kezelni.

Pl: – Csodásan néz ki ma a kisasszony. – Amanda megfordul, és távozik a piszkos ruháimmal.

A leírások nagyon fontosak, egy fantasy esetében pedig különösen. Ezek adják meg a történet hangulatát, átérzhetőségét, ezek miatt érzi az olvasó, hogy részese a történetnek. Ha ezek hiányoznak, kevésbé vonódik be az olvasó, kívül marad, ezért a szöveg sem éri el a kellő hatást. Erősen tudnak működni a költői képek egy-egy környezetleírásnál.

A viláépítés is nagyon fontos, amivel karöltve jár az információadagolás. Ha kicsit kevesebb vagy hiányos az információ, az a viláépítés rovására megy, és olyan hatást kelthet, mintha nem lenne kellően átgondolva. Sok helyen több viláépítést igényel a szöveg, hogy az olvasók szélesebb képet kapjanak.

Szeretném kihangsúlyozni a szöveg technikai megformázását. Érdemes a következők szerint beállítani a Wordöt, mert minden kiadónál formai követelmények vannak.

A helyes formázás: 12-es Times New Roman (vagy Calibri), első sor behúzása jobbra 0,5 értékkel, simpla sortáv (de használható a 1,5-es is, hogy a szöveg szellősebb, átláthatóbb legyen), sorkizárt (címeznél középre igazítás), és sima enterek használata shift-enter helyett.

A fenti szöveget ezek szerint formáztam.

A történet roppant érdekesen nyit, jó a karakterek háttere, érdekesek az Ítélok és a Bira.
Ha a szerző erősít a leírásokon, átgondolja, hogy szükséges-e három szemszög (talán jobb lenne Dorabellára korlátozni), a karakterek közelebbi bemutatásán (a gondolataikon és a testi reakcióikon) és a világon, akkor egy nagyon ígéretes regénnyé nőheti ki magát.